

HET RAADSEL
ROND DE EGYPTISCHE
POORTEN

Andere boeken van Bianca Nederlof bij Clavis

Het raadsel rond de Incacode
Het raadsel rond het Rode Huis

Bianca Nederlof
met illustraties van Conz

HET RAADSEL ROND DE EGYPTISCHE POORTEN

Bianca Nederlof
Het raadsel rond de Egyptische poorten
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Omslagillustratie en binnenwerkillustraties: Conz
Trefw.: avontuur, mysterie, piramides, Egypte
NUR 283
ISBN 978 90 448 6131 0
D/2026/4124/072
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.conz.be

WIE IS WIE?

BREN BILDER

Wil graag reizen, maar heeft saaie ouders die liever thuisblijven (vooral zijn vader).

Spreekt Nederlands, Frans, Duits, Engels, Spaans en Roemeens.

Is met zijn oom Waldo al meegereisd naar Duitsland, Roemenië en Peru.

WALDO

Oom van Bren.

Gek op avontuur.

Gaat het liefst op reis met zijn camper de Witte Graaf.

Woont sinds kort bij zijn oude liefde Grazia in het Rode Huis.

PROFESSOR LINGU

Taalwetenschapper.

Oude schoolvriend van Waldo.

Raakte verzeild in een avontuur in Peru.

Doet momenteel onderzoek in Egypte.

GREGOR

Halfvampier.

Vriend van Bren.

Zoon van Grazia en Vladimir.

Woont in het Rode Huis in Duitsland.

Kan zonder gevaar door magische poorten reizen.

VLADIMIR

Vampier.

Vader van Gregor.

Woont in Castel Gri in Roemenië.

Heeft veel kennis van magische spreuken en kan anderen zijn wil opleggen.

JURGEN

Huisvriend van Vladimir.

Organiseert wandeltochten in Castel Gri.

HET EERSTE HOOFDSTUK, WAARIN GREGOR ONGERUST IS OVER ZIJN VADER

Bren keek zijn kamer rond om zeker te zijn of hij alles had ingepakt. Vanochtend was hij al om halfzeven uit bed gesprongen, omdat hij op tijd klaar wilde zijn voor hij werd opgehaald.

Op zijn bureau, naast de stapel boeken over het oude Egypte, lag zijn zakmes nog. 'O, stom,' zei hij tegen zichzelf. Daar had hij het juist neergelegd om níét te vergeten. Vlug pakte hij het ingeklapte mes en stopte het in zijn rolkoffer tussen twee shirts. Met een rusteloos gevoel deed hij de koffer dicht. Hij keek uit het raam. Professor Lingu zou er om negen uur zijn en het was nu tien voor negen. Pas als hij bij hem in de auto zat, zou hij er zeker van zijn dat hij écht mee mocht naar Egypte. Voor die tijd zou zijn vader zich nog kunnen bedenken en beslissen dat hij deze herfstvakantie toch thuis moest blijven. En dat net nu professor Lingu hem foto's had gestuurd van de tekeningen die hij in de pas ontdekte grafruimte in Egypte had gevonden.

Net toen Bren de koffer van het bed wilde tillen, klonk er een bonk vanuit zijn kledingkast. Verbaasd keek hij op. Niet eens omdat er geluid uit zijn kast kwam, maar omdat hij dat op dit moment niet verwacht had.

De kastdeur zwaaide open en Gregor stapte eruit. Maar de gebruikelijke grijns op het gezicht van zijn beste vriend miste, en zijn huid leek nog grauwer dan anders.

Een bezorgd gevoel drong zich aan Bren op. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

Gregor rolde Brens bureaustoel onder het bureau vandaan, ging erop zitten en draaide een half rondje. Daarna draaide hij weer terug en keek hem droevig aan. ‘Mijn vader ...’

Meteen trok Brens maag samen. ‘Vladimir? Wat is er met hem?’ In gedachten zag hij al voor zich hoe de vampier weer was hervallen in zijn slechte gewoonten en mensen had gedood om hun bloed te kunnen drinken. Hij huiverde. Gregor zelf was een halfvampier, en hoewel hij ook bloed nodig had, was dat lang niet zoveel als wat Vladimir nodig had.

‘Hij is ziek,’ zei Gregor. Hij liet zijn schouders hangen.

Bren plofte neer op zijn bed. ‘Wat heeft hij dan?’

Gregor haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet goed. Maar Jurgen zegt dat hij geen bloed meer wil. En hij komt al drie nachten zijn kist niet meer uit.’

‘O,’ zei Bren, omdat hij niet goed wist wat hij erop moest zeggen. Hij had geen idee wat dit voor een vampier kon betekenen, al moest hij toegeven dat het geen goed teken leek. ‘Ga je naar hem toe?’ vroeg Bren.

Gregor knikte. ‘Ik ben in Castel Gri aan het zoeken in de verzameling oude boeken in de hoop dat ik iets kan vinden om hem te helpen. Maar daarom wilde ik eerst nog even snel langskomen bij jou. Omdat ik dus niet weet of ik naar Egypte kan komen.’

Dat begreep Bren, al baalde hij er wel enorm van. Ze hadden afgesproken dat als Bren was aangekomen in Egypte hij meteen in de hotelkamer een magische poort zou maken, zodat Gregor naar hem toe kon reizen. Als halfvampier was dat voor Gregor de makkelijkste manier om ergens te komen. Het ene moment was hij thuis in hotel het Rode Huis in Duitsland, het volgende moment zat hij bij Bren in de kast of bij zijn vader in Castel Gri in Roemenië. Alleen voor gewone mensen was het gevaarlijk om door die poorten te reizen.

‘Laat het maar weten als je er bent,’ zei Gregor. ‘Bel dan naar de kasteeltelefoon, ja.’

‘Oké,’ zei Bren. Mobiele telefoons overleefden de reis door de poorten niet, dus Gregor kon die van hem nooit vanuit het Rode Huis meenemen.

‘Bren!’ klonk ineens zijn moeders stem van beneden. ‘Professor Lingu is er!’

Hij sprong op, keek uit het raam en zag dat Lingu zijn auto op hun oprit parkeerde. ‘Top!’ riep Bren uit. Er ging een tinteling door hem heen, hij ging nu echt naar Egypte!

‘Dan ga ik maar, ja,’ klonk Gregors sombere stem achter hem.

‘Ja ...’ Wat ongemakkelijk kwam hij bij Gregor staan terwijl hij de kastdeur opentrok. Het enthousiasme dat Bren voelde paste niet bij de bezorgde blik van zijn vriend. ‘Eh, sterkte met je vader.’

‘Dank je. En waag het niet om zonder mij een avontuur te beleven, ja!’ waarschuwde Gregor met een half lachje.

Ook Bren trok zijn mondhoeken op. ‘Ik beloof je dat het een enorm saaie vakantie zal worden.’

‘Juist.’ Met een hoofdknik stapte Gregor in de kast. Bren deed de deur achter hem dicht, waarin aan de binnenkant het poortsymbool gekerfd stond, verstopt onder een poster van een Roemeens kasteel. Vanuit de kast klonk het gemompel van Gregor die de magische spreuk uitsprak. Toen Bren de deur weer opendeed, was er alleen nog kleding te zien. Even voelde hij een knoop in zijn maag, maar toen dacht hij weer aan de reis die hem te wachten stond. Vlug pakte Bren zijn rolkoffer van het bed en sjouwde hem de trap af.

Daar stond Lingu hem in de gang al op te wachten. Brens moeder stond met een grote glimlach naast hem en achter haar zijn vader met een trillend ooglid, zoals altijd wanneer hij zich ergens druk over maakte.

‘Ha, Bren! Wat goed om je te zien!’ riep Lingu vrolijk uit. ‘Geef maar hier die koffer, dan leg ik hem meteen in de kofferbak.’

Ze volgden hem naar buiten en Bren voelde de hand van zijn vader op zijn schouder. ‘Wees voorzichtig,’ sprak hij Bren toe. ‘Geen ondoordachte dingen doen!’

‘Ik beloof u dat ik zeer goed op uw zoon zal letten,’ verklaarde professor Lingu bijna plechtig, waarna hij de klep van de kofferbak met een klap dichtgooide. Hij keek zo serieus, dat zelfs Bren het idee kreeg dat dit niet zomaar een vakantie was, maar een levensgevaarlijke reis. Maar vreemd was het niet dat Lingu Brens

vader zo moest geruststellen. Afgelopen zomervakantie zou Bren een weekje in hotel het Rode Huis in Duitsland gaan logeren en toen was hij halsoverkop met zijn oom Waldo afgereisd naar Peru, waar zijn ouders, en vooral zijn vader, niet bepaald blij mee waren. Dus het was al heel wat dat Bren nu alsnog met professor Lingu mee mocht.

‘U bent tenminste te vertrouwen,’ reageerde Brens vader. Hij had geen idee wat Bren daadwerkelijk allemaal in Peru had meegemaakt, anders had hij dat vast nooit gezegd. Het was niet dat Bren het niet wilde vertellen, maar ze hadden afgesproken dat wat ze in Peru over de magische poorten hadden ontdekt, geheim moest blijven.

‘Anders dan die broer van mij, die impulsieve nietsnut,’ ging Brens vader verder. Kort schudde hij zijn hoofd. ‘En dit is in elk geval een leerzame reis.’

Bren vond het erg dat zijn vader zo over Waldo sprak, maar hij hield zich in. Hij wilde het nu niet voor zichzelf verpesten, alleen vond hij het ook een beetje laf van zichzelf dat hij het niet voor zijn oom Waldo opnam. Lingu knikte kortaf, maar de glimlach op zijn gezicht was verdwenen. Dat was niet zo vreemd, dacht Bren, Waldo en Lingu waren immers goede vrienden van elkaar.

Sinds ze terug waren uit Peru had Brens vader niet meer met Waldo gesproken. Daar baalde Bren vreselijk van. Iedere keer als Waldo ter sprake kwam reageerde zijn vader boos, terwijl Bren zelf juist enorm blij was dat hij hem had leren kennen. Zonder Waldo zou hij nooit vrienden zijn geworden met Gregor. Bij zijn klasgenoten vond Bren niet echt aansluiting. Hij hield niet van

voetballen op het schoolplein of online gamen na school. Daarom vond hij het zo fijn dat hij Gregor nu kende. Hij hield ook meer van boeken, taal en puzzels dan van actiespellen. Eigenlijk voelde het voor Bren alsof hij nu een soort broer had. En daarom begreep hij er ook niets van dat zijn vader en Waldo niet met elkaar overweg konden, want zij waren écht broers. Het was net of hij moest kiezen tussen zijn vader en Waldo, en dat wilde hij helemaal niet.

Zijn moeder gaf hem nog een dikke knuffel. 'Heel veel plezier, schat. Je moet ons wel elke dag even bellen, goed?'

Dat beloofde hij. Van zijn vader kreeg hij nog een klopje op zijn rug en toen nam hij plaats in de auto. Professor Lingu gaf zijn ouders allebei een beleefde hand voor hij achter het stuur ging zitten.

'Zo,' zei hij met een glimlach. 'Op naar Egypte.'

Bren zwaaide naar zijn ouders terwijl ze de straat uitreden. Ze waren op weg!

HET TWEEDE HOOFDSTUK, WAARIN BREN DE LOLLY'S VAN WALDO MIST

Onderweg vertelde Bren aan Lingu wat hij net van Gregor had gehoord over Vladimir.

'Hm,' humde de professor. 'Dat klinkt inderdaad niet al te best.'

'Ik had er nooit over nagedacht dat vampiers ziek kunnen worden,' zei Bren. Hij staaarde uit het raam, het was druk op de snelweg, maar ze konden wel goed doorrijden. 'Hopelijk vindt Gregor iets waarmee hij hem kan helpen.'

'Dat hoop ik ook.' Lingu zette het knipperlicht aan en ging naar de linkerbaan om een vrachtwagen in te halen. 'Vladimir zal niet zomaar bij een dokter langs kunnen gaan.'

'Nee, dat lijkt me lastig,' Bren keek naar de hoge banden van de vrachtwagen vlak naast hem. Als Vladimir ziek was, moest hij zich dan ook zorgen maken om Gregor? Was het een mysterieuze ziekte waar alleen vampiers last van konden krijgen? Dan zou Gregor als halfvampier ook risico lopen.

'Wil je misschien een honingdropje?' vroeg Lingu nadat hij de vrachtwagen had ingehaald. Hij wees naar het vak in het portier aan Brens kant. Bren pakte een dropje uit het zakje en gaf er ook een aan Lingu. Hij dacht aan Waldo's lolly's die altijd in het dashboardkastje lagen van de Witte Graaf, zoals hij zijn